Написав Діана Парипа
Понеділок, 19 березня 2018, 12:58

Ми вже тисячі ранків зустріли разом,
Ми вже вивчили все до дрібничок.
Розуміємо з півслова,з півфрази давно,
Один одного знаючи звички.

Я люблю чорну каву, а ти - з молоком.
До опівночі спати не хочу,
Ти ж уранці встаєш без проблем за дзвінком,
Я – заледве розплющую очі.

Невиправний романтик я, ти - реаліст,
Твої сумніви завжди помітні.
Я ж у мріях так часто, і мій новий вірш -
То ковток крижаного повітря.

Не люблю я буденність, а ти в ній живеш,
Ти невтомно працюєш і плідно.
Але наше життя - то є простір без меж,
Простір щастя, кохання і світла.

В мене плани розписані завжди на все,
Планувати ж не любиш ти зовсім.
Ти спокійно говориш: «Новий день прийде,
Час всі вирішить справи невдовзі».

Я люблю сніжну зиму, ти ж любиш весну...
Я люблю твої жарти дотепні,
Посміятися щиро над ними люблю,
І на серці стає світло й тепло.

Ти не любиш міський шум і голос доріг,
А мене тут усе надихає.
Ти б на ризик ніколи ступити не зміг,
Ти постійний, надійний, я знаю.

Я читати люблю, ти ж - дивитися фільм,
Та не любиш чомусь мелодрами...
Ми є різні такі... Й поміж тисяч шляхів
Перетнулися наші в коханні.

Знову вечір настане. З любов'ю візьмеш
І зготуєш за звичкою кави.
Вечорів ще багато попереду жде,
Головне, що ти поруч, коханий!

17.03.2018р.